

[Elbæk-Jessen.]

ubetinget Villighed og nøjagtig Lydighed fremdeles opretholdes — det er det nødvendige Grundlag for en arbejdsdygtig Hær og Flaade.

Adskillelsen mellem Fredstid og Krigstid, hvad Straffene angaar, er sikkert paa sin Plads og vil sikkert ogsaa virke efter Bestemmelserne. I denne Forbindelse vil jeg nævne Livsstraffen. Jeg vilde foretrække, at man brugte Benævnelsen Dødsstraf — hvorfor er denne Ændring for øvrigt sket? Forslaget i Retsplejeloven om Indførelse af Domsmands Medvirken ved visse Sagers Afgørelse hilser vor Gruppe med stor Tilfredshed.

Paa min Gruppens Vegne skal jeg anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling i det høje Ting; vi giver vort Tilsagn om at medvirke ved deres Gennemførelse.

Svend E. Johansen: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen begyndte sin Tale med at fastslaa det beklagelige i, at vi skulde have to Slags Retspleje, en for den civile Befolkning og en for det værnepligtige Mandskab. Heri kan jeg give det ærede Medlem Tilslutning, ogsaa jeg finder det i høj Grad beklageligt, at man ser sig nødsaget til at dele Retsplejen op i to vidt forskellige Systemer. Naar vi har faaet en nutidssvarende Retsplejelov og en ny Borgerlig Straffelov, der gælder for hele den danske Befolkning, er det mig ikke muligt, med det Kendskab, jeg indtil nu har til Sagerne, at se nogen som helst Begrundelse for, at vi skal gennemføre en anden Retspleje for den Del af Befolkningen, der er i det, man saa smukt og poetisk kalder „Kongens Klæder“.

Nu foreligger der imidlertid et Forslag til militær Straffelov, som ifølge Sagens Natur omhandler militære Personer og Personer, der kan sættes i Klasse med saadanne. Det vil sige, det er det strengt taget ikke engang begrænset til, Forslaget omhandler ogsaa de Forhold, der maatte opstaa, naar Danmark er engageret i Krig, i hvilket Tilfælde Civilbefolkningen i Realiteten falder ind under den militære Straffelov og militære Retspleje. Dette fremgaar af Lovforslagets § 6 c), idet det her hedder: „enhver, der gør sig skyldig i et af de i §§ 34—38 o. s. v. omhandlede Forhold“.

Som en rød Traad er gennem Behandlingen af de foreliggende Lovforslag gaaet Glæden over, at Straffene er blevet humaniseret, og man peger i saa Henseende stolt hen paa Afskaffelsen af Bøjestraffen, mørk Arrest o. s. v., men samtidig maa man for-

svare, at man har beholdt i hvert Fald en af de gamle barbariske Straffeformer: Vand og Brød-Straffen. Nu ved jeg, at det bliver gjort gældende, at langt de fleste af dem, der skal straffes efter den militære Straffelov, vil foretrække Vand og Brød-Straffen fremfor en Straf efter den borgerlige Straffelov, som vil blive mere langvarig. Det er rigtigt, men det gør i og for sig ikke Straffen paa Vand og Brød mindre barbarisk. Det vil blot sige, at hvis man stillede de paagældende over for Valget, vilde de vælge den Strafform, der gav den korteste Frihedsberøvelse; men Barbariet i selve Straffelovens Udformning af Vand og Brød-Straffen er lige stort for det.

Der henvises i Bemærkningerne til Udvalgets Udkast til, at Hærens Lægekorps paa Anfordring har gjort gældende, at det ikke har konstateret, at Vand og Brød-Straffen i sundhedsmæssig Henseende har uheldige Virkninger. Jeg maa hertil sige, at det vilde have forbavset mig mere, hvis Hærens Lægekorps, der ogsaa hører ind under Militærapparatet, havde hævdet det modsatte. Men vi ser dog, at Konsulent ved Sundhedsstyrelsen, Professor Fridericia gør gældende, at det vil være nødvendigt at yde et Tilskud til Straffen paa Vand og Brød i Form af en Kostforandring, bestaaende af Mælk og Kartoffler — og det betyder vel i Realiteten, at Sundhedsstyrelsens Konsulent ikke føler sig saa beroliget med Hensyn til de sundhedsmæssige Virkninger som Hærens Lægekorps.

Som Begrundelse for Bibeholdelsen af denne Straf paa Vand og Brød — nu altsaa med et Tilskud af Salt, Kartoffler og Mælk — gør man gældende, at Rettergangscheferne, det vil sige de militære foresatte, næsten enstemmigt har hævdet Nødvendigheden af Bibeholdelsen af denne Strafform, og der henvises igen til den kortvarige Strafs Fordel fremfor den langvarige og endelig til, at i det almindelige Omdømme har de militære Straffe ikke saa uheldige Virkninger som Straffe, der idømmes ved de borgerlige Domstole. Det sidste er utvivlsomt rigtigt; den store Offentlighed betragter ikke Straffe idømt ved de militære Domstole og tildelt under den militære Værnepligt i det hele taget som vanærende, men betragter dem — som det ogsaa er blevet sagt heroppefra — som Udtryk for en Retsopfattelse inden for det militære Omraade, der ikke ganske dækkes af den almindelige Retsopfattelse hos det store Flertal af Folket.

Man gør altsaa gældende, at der her sker en meget stærk Humanisering, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at man gen-